

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **T. T. L. N.**, narozený X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem X,
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č. j. OAM-731/ZA-ZA12-HA13-2019, E. č. X,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č. j. OAM-731/ZA-ZA12-HA13-2019, E. č. X, jímž žalovaný vyslovil, že žalobkyni se neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady. Žalobkyně rovněž požadovala přiznat náhradu nákladů řízení.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a je nepřezkoumatelné pro neurčitost, pokud jde o udělení doplňkové ochrany či tzv. „humanitárního azylu“ z důvodů zvláštního zřetele. Žalobkyně měla za to, že jsou u ní dány tak mimořádné okolnosti, míra a rozsah dopadů do rodinné a soukromé sféry, že tyto okolnosti zakládají případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Jako mimořádné okolnosti žalobkyně uvedla, že má na území České republiky přítele a nezletilého syna, s nimiž žije ve společné domácnosti. Chce, aby syn vyrůstal s oběma rodiči. Ve Vietnamu je veliká chudoba a bylo by obtížné se tam o syna postarat. Žalovaný se podle žalobkyně s otázkou naplnění § 14 a § 14a zákona o azylu nevypořádal, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
3. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný se nezabýval možností udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu a trvala na tom, že ve správním řízení uvedla celou řadu důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Rovněž se domnívala, že napadené rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. V případě neudělení mezinárodní ochrany by musela z území České republiky vycestovat, čímž by došlo k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života, neboť spolu s přítelem se stará o právě narozeného syna, s nímž nemůže vycestovat.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, a odmítl, že by žalobkyně byla nějak zkrácena na svých právech. Konstatoval, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla její snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť žalobkyni bylo z důvodu jeho úmyslné trestné činnosti zrušeno povolení k trvalému pobytu. Žalovaný se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, avšak neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Vysvětlil, že rodinné vazby na území České republiky nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný podotkl, že žalobkyně vlastním přičiněním pozbyla pobytové oprávnění na území České republiky a humanitární azyl není koncipován k poskytnutí ochrany v obdobných situacích. Podotkla, že nezletilému synovi byl ode dne 3. 6. 2019 udělen trvalý pobyt v rámci sloučení rodiny s jeho otcem, přítelem žalobkyně. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ústní jednání soudu

5. Při jednání soudu právní zástupce žalobkyně přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že v daném případě nebyly řádně zhodnoceny rodinné poměry žalobkyně, zejména skutečnost, že žalobkyně má nezletilého syna, kterému je pouhý 1 rok. Trval na tom, že pokud by došlo k řádnému zhodnocení uvedené skutečnosti, měl by být žalobkyni udělen humanitární azyl nebo alespoň doplňková ochrana. Trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné.
6. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na obsah písemného vyjádření k podané žalobě. Trval na tom, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem azylu a v souladu se správním řádem. Z jednání žalobkyně je dle pověřeného pracovníka žalovaného zcela jednoznačně patrná snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. K tomuto účelu ovšem neslouží zákon o azylu. Žalobkyně měla dle jeho názoru upravit svůj pobytový statut dle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 500/2004 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 14. 8. 2019 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 19. 8. 2019 poskytla údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělila, že je vietnamské národnosti, bez náboženského vyznání a není členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažovala. Dále uvedla, že je svobodná, ale má dva nezletilé syny a přítele. První syn (rok narození X) žije s rodiči jejího bývalého přítele ve Vietnamu a druhý syn (rok narození X) žije s ní a jejím přítelem, jeho otcem, ve společné domácnosti v České republice, neboť oba zde mají povolení k trvalému pobytu. Jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že v České republice má přítele, s nímž má miminko. Chce, aby její dítě mělo otce i matku, a dále dodala, že ve Vietnamu je bída a nezaměstnanost.
10. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 8. 2019 žalobkyně uvedla, že v roce 2002 odjela z Vietnamu do České republiky. Její otec chtěl, aby zde studovala. Do Vietnamu pak vycestovala třikrát, a to v roce 2012, 2014 a 2018. Vždy ve Vietnamu pobyla asi měsíc. S vycestováním z a do Vietnamu neměla žádné problémy. Ve Vietnamu má matku a sestry. Matka má nového manžela, tak se s ní moc nestýká. Povolení k pobytu jí bylo zrušeno dne 15. 7. 2019, neboť byla odsouzena za pomoc při páčání trestného činu neoprávněné výroby drog. Z vězení byla propuštěna 10. 8. 2018. Našla si práci jako prodavačka v bistru. S přítelem chodí asi pět let. Nyní je doma s miminkem, stará se o domácnost. Přítel zajišťuje rodinu po materiální stránce, a když je doma, tak jí pomáhá s miminkem. Také má nějaké úspory. Pobyt v české republice si nemůže legalizovat jiným způsobem, a proto podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. V návratu do Vietnamu jí nic nebrání, ale vrátit se nechce. V zemi původu neměla Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

problémy se státními orány, úřady, soudy, policií ani armádou. Na výzvu správního orgánu doložila rodný list nezletilého syna.

11. Dne 5. 11. 2019 byla žalobkyně seznámena s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují opis z evidence Rejstříku trestů ze dne 30. 8. 2019 a 11. 10. 2019, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, č. j. 52 T 14/2015-8582, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, č. j. 11 To 19/2017-9360, obojí v právní moci vůči žalobkyni dne 31. 5. 2017, dále zprávu Ministerstva vnitra České republiky – Vietnam, bezpečnostní a politická situace v zemi – Informace OAMP ze dne 31. 5. 2019 a zprávu Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi Vietnam, ze dne 28. 1. 2019. Žalobkyně se k těmto podkladům nechtěla vyjádřit, ani nic dalšího dokládat či uvádět.
12. Zmíněným pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, č. j. 52 T 14/2015-8582, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, č. j. 11 To 19/2017-9360, byla žalobkyně odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků do věznice s dozorem, a to za pomoc ke zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku.
13. Žalovaný následně dne 16. 12. 2019 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 13. 1. 2020.
14. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*
15. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je zakotveno, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
16. Z ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že *rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
17. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že *pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
18. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se *doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

19. V ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) je zakotveno, že *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
20. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
21. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nevypořádal s otázkou naplnění podmínek § 14 a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytýkané nedostatky neshledal. Otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde s poukazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu vysvětlil, proč u žalobkyně nezjistil žádný zvláštního zřetele hodný důvod. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a naprosto určité. Udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se žalovaný věnoval na straně 8 napadeného rozhodnutí, kde výslovně uvedl, že skutečnosti sdělené žalobkyní nepředstavují rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný se tedy možností udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zabýval, ačkoliv v napadeném rozhodnutí konkrétně na toto ustanovení neodkázal.
22. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
23. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobkyní uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobkyně měla ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesla veškerá skutková tvrzení, která považovala za podstatná. V této

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobkyně tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobkyně hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.

24. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobkyně uváděla ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tedy dospěl soud k závěru, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobkyni nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě jejího návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat snahu žalobkyně legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
25. Žalobkyně ve své žalobě neuváděla ani žádné důvody, ve kterých by mohly být spatřovány azylově relevantní skutečnosti ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany dle § 13 a § 14b zákona o azylu. Veškeré skutečnosti uváděné žalobkyní v žalobě se vztahují výhradně k případnému udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Na tomto místě tedy soud konstatuje, že důvody obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí, které žalovaný uvedl ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14b zákona o azylu shledal soud dostatečně přesvědčivými a přiléhavými zjištěnému skutkovému stavu. Blíže se soud zabýval otázkou přiznání humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, k nimž se vztahuje argumentace žalobkyně obsažená v žalobě.
26. K námitce týkající se neudělení humanitárního azylu žalobkyně uvedla, že v České republice žije se svým synem a jeho otcem ve společné domácnosti, a chce, aby jejího syna vychovávali oba rodiče.
27. Ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ustanovení § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to v tom směru, zda správní úvaha byla přezkoumatelným způsobem odůvodněna a nedošlo ze strany správního orgánu ke svévoli. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, nebo rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobkyně, situaci jejích rodinných příslušníků, i stav v její zemi původu, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobkyně žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedla. Mezi takové důvody nemůže být zahrnut pobyt nezletilého syna a přítele na území České republiky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57). V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem.

28. K případné legalizaci pobytu žalobkyně na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohla a může žalobkyně nadále využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: *„[A]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“*
29. Na předestřené závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobkyně obsažené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně znovu zopakované při pohovoru k dané žádosti, že v České republice má přítele, s nímž má syna (poznámka soudu: syn žalobkyně se narodil v červnu 2019, tj. deset měsíců po propuštění žalobkyně z věznice).
30. S ohledem na uvedené skutečnosti však bylo nezbytné posoudit, zda rodinné vztahy žalobkyně na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, a tedy zda skutečnost, že žalobkyně má na území České republiky přítele a syna, lze považovat za hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

31. Otázka toho, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, již byla řešena např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007 (dostupný na www.nssoud.cz), kde bylo, konstatováno: „Ve znění zákona o azylu před účinností novely č. 165/2006 Sb. by tak rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky vedl ke shledání překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nyní by tato skutečnost byla považována za vážnou újmu ve smyslu jeho § 14a odst. 2 písm. d). Z toho důvodu lze na tuto situaci aplikovat právní názory vyslovené tímto soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Ten přitom k výkladu toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky ČR podle tohoto ustanovení, uvedl ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 177/2005 (publ. na www.nssoud.cz), v reakci na argumentaci údajným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“) rozdělením stěžovatelovy rodiny v případě jeho vycestování toto: „Není ani namístě zcela přeformulovávat a obcházet smysl institutu překážky vycestování poukazem na ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy na rozpor vydání žadatele o azyl s mezinárodními závazky. Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě výše vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení, jak navrhuje stěžovatel.“ Již z tohoto judikátu tak jednoznačně plyne, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
32. V tomto ohledu soud dále doplňuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71 (dostupného na www.nssoud.cz), uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.
33. Soud tak nepřisvědčil žalobkyní předestřenému výkladu, že aplikací § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu jí měla být udělena doplňková ochrana, přičemž žalovaný přistoupil k hodnocení rodinné situace a trestné činnosti žalobkyně naprosto individuálně.
34. Lze tedy shrnout, že žalobkyně během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedla jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu či doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobkyně, s jejímiž tvrzeními se řádně vypořádal.
35. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30 listopadu 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 - rozsudek)